

РЕШЕНИЕ

№ 8

гр. В.П.в, 14.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В.П.В, III СЪСТАВ, ГО, в публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Соня Анг. Стефанова

при участието на секретаря ГЕРГАНА ПЛ. САВОВА
като разгледа докладваното от Соня Анг. Стефанова Гражданско дело № 20223610100232 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по предявен отрицателен установителен иск с пр. осн. чл. 439, ал. 1 от ГПК за признаване за установено, че П. Д. П. не дължи на „С.Г.Г.” ЕАД следните суми: 2 479,40 лева, представляваща непогасена главница по Договор за кредит, 248,27 лв. - договорна лихва за периода 26.08.2010 г. - 25.03.2011 г., 77,37 лв. - наказателна лихва за периода 07.12.2010 г. - 25.03.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението в съда - 25.03.2011 год. до окончателното изплащане на дълга, 280,25 лв. - деловодни разноски по делото, от които 56,10 лв. държавна такси и 224,15 лв. юрисконсулско възнаграждение, за които е бил издаден Изпълнителен лист на 15.04.2011 г. по ч.гр.д. № 4573/2011 г. по описа на Р.С.В..

Ищецът излага, че вземането по издадения ИЛ е прехвърлено по силата на цесия от цедента „Б.Д.С.К” ЕАД на цесионера „О.Т.П.Ф.Б.” ЕАД, който от своя страна го прехвърля на „Ф.И.” ЕАД. Впоследствие вземането е прехвърлено на ответното дружество. Сочи се, че въз основа на този изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 3592/2016 г. по описа на ЧСИ Н.М. с рег. № 841, с район на действие района на Софийски градски съд по молба на „Ф.И.” ЕАД. Ищецът навежда твърдение, че по това изпълнително дело са извършвани редица изпълнителни действия. Излага, че заповедта за изпълнение е издадена на 28.03.2011 год., Изпълнителния лист е издаден на 15.04.2011 г., а изпълнителното дело е образувано на 05.04.2016 г. Ищецът счита, че тъй като от датата на издаване на заповедта и изпълнителния лист до предприемането на действия за принудително изпълнение са изтекли повече от пет години, то правото на принудително изпълнение се е погасило по давност. Релевира, че общата петгодишна погасителна давност относно вземането е изтекла на 28.03.2016 г., тъй като до този момент кредиторът е бездействал. Предвид изложеното,

ищецът моли исковата му молба да бъде уважена и претендира сторените съдебно-деловодни разноски.

В съдебно заседание ищецът редовно призован не се явява лично, нито изпраща представител. Депозирал е писмено становище, в което заявява, че поддържа исковата претенция и моли същата да бъде уважена изцяло.

В срока по чл. 131 от ГПК е депозиран писмен отговор от ответната страна, в който взема становище по недопустимостта на исковата претенция. В условие на евентуалност намира същата за изцяло неоснователна. Навежда твърдение, че между „Б.Д.С.К“ ЕАД и П. Д. П. е бил сключен Договор за кредит, като в полза на кредитора е издадена Заповед за изпълнение № 3053/28.03.2011г. и Изпълнителен лист от 15.04.2011г. по ч. гр. д. № 4573/2011 г. по описа на Районен съд - Варна. Сочи, че с молба от 05.04.2016г. е образувано изпълнително дело № 3592/2016г. по описа на ЧСИ Н.М., с рег. № 841 и район на действие - СГС. Излага, че в хода на изпълнителното производство, съдебният изпълнител е предприел редица изпълнителни действия за удовлетворяване на вземането. Допълва, че по силата на Договор за прехвърляне на вземания, сключен между „Б.Д.С.К“ ЕАД и „О.Т.П.Ф.Б.“ ЕАД, и последващ Договор за прехвърляне на вземания сключен между „О.Т.П.Ф.Б.“ ЕАД (цедент) и „Ф.И.“ ЕАД (цесионер), са прехвърлени всички вземания на банката, включително и вземанията по Договор за кредит, сключен между „Б.Д.С.К“ ЕАД, в качеството си на кредитор, от една страна и П. Д. П., в качеството си на кредитополучател. Ответното дружество акцентира, че цесионерът „Ф.И.“ ЕАД е встъпил в правата на цедента, като по образуваното изпълнително дело последният е изискал извършването на справки и действия, и е възложил на съдебния изпълнител да избира и прилага различни изпълнителни способи по своя преценка, с което счита, че вискателят се освобождавал от тежестта да издирва имуществените права на длъжника. Ответното дружество оспорва становището на ищеца, че правото на принудително изпълнение на вземането по Изпълнителен лист от 15.04.2011г. по ч. гр. д. №4573/2011г. по описа на РС - Варна е погасено по давност. Счита, че давността е започнала да тече от датата на издаване на изпълнителния лист, тъй като от този момент кредиторът имал правомощията да предприеме действия по образуване на изпълнително дело и съответно да възложи на съдебен изпълнител да извършва изпълнителни действия, с което давността се прекъсва. Счита, че доколкото изпълнителният лист е издаден на 15.04.2011г., то погасителната давност би била настъпила на 15.04.2016г., но изпълнителното дело е образувано с молба от 05.04.2016г., т.е. преди тази дата. Предвид изложеното, намира исковата молба за неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира сторените съдебно-деловодни разноски.

В съдебно заседание ответникът редовно призован не изпраща представител. Преди датата на съдебното заседание е депозирал молба, в която сочи, че поддържа отговора на исковата молба и моли същата да бъде отхвърлена.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно, а и от ангажираните по делото писмени доказателства се установява, че по ч.гр.д. №4573/2011 г. по описа на Р.С.В. ищецът П. Д. П. е бил осъден да заплати на „Б.Д.С.К” ЕАД следните суми: 2 479,40 лева, представляваща непогасена главница по Договор за кредит, 248,27 лв. - договорна лихва за периода 26.08.2010 г. - 25.03.2011 г., 77,37 лв. - наказателна лихва за периода 07.12.2010 г. - 25.03.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението в съда - 25.03.2011 год. до окончателното изплащане на дълга, 280,25 лв. - деловодни разноски по делото, от които 56,10 лв. държавна такси и 224,15 лв. юрисконсулско възнаграждение. За сумите е издаден Изпълнителен лист от 15.04.2011 г.

Към настоящото дело е присъединено копие от изпълнително дело № 20168410403592 на ЧСИ Н.М. с рег. № 841 в КЧСИ, район на действие Софийски градски съд. Изпълнителното дело е образувано по молба на „Ф.И.” ЕАД от 05.04.2016 г. въз основа на гореописания изпълнителен лист, издаден по ч. гр. д. № 4573/2011 год. по описа на РС-Варна.

Няма спор между страните и изявленията на самия ищец са в тази насока, че по силата на договор за покупко-продажба на вземания кредиторът, в полза на когото е издаден процесният изпълнителен лист - „Б.Д.С.К” ЕАД е прехвърлил вземането си спрямо ищеца на ОТП „Ф.Б.” ЕАД.

Няма разногласия по въпроса, а и от приложения към молбата за образуване на ИД договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от 15.12.2015 год., сключен между ОТП „Ф.Б.” ЕАД и „Ф.И.” ЕАД, както и извлечение от Приложение № 1 към същия договор със списък на прехвърлените вземания, от който е видно, че вземането на ищеца също е предмет на този договор.

От приложения към молба вх. № 2726/11.07.2022 год., депозирана от „Ф.И.” ЕАД, представлявано по закон от Л. Д.а – Изпълнителен директор, договор за прехвърляне на вземания (цесия), сключен на 07.03.2019 год. между „Ф.И.” ЕАД, от една страна, в качеството му на цедент и „С.Г.Г.” ООД, ЕИК:, от друга страна, в качеството му на цесионер, става ясно, че процесното вземане, което по-рано е било предмет на договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от 15.12.2015 год., сключен между ОТП „Ф.Б.” ЕАД и „Ф.И.” ЕАД, е прехвърлено на цесионера „С.Г.Г.” ЕООД (л. 14 от делото, т. 2 от договора). Това обстоятелство се подкрепя и от представеното към тази молба извлечение от Приложение № 1 от договора за прехвърляне на вземания (цесия), сключен на 07.03.2019 год., от което е видно, че задължението на ищеца в настоящото производство фигурира в списъка на прехвърлените вземания.

Ищецът е представил протокол на едноличния собственик на капитала на „С.Г.Г.” ЕООД, ЕИК: от 28.11.2019 год., от който се установява, че е взето решение на осн. чл. 264г, ал. 1 от ТЗ да бъде извършено преобразуване на едноличното дружество с ограничена отговорност чрез промяна на правната форма, като се превърне в еднолично акционерно дружество „С.Г.Г.” ЕАД.

По молбата за образуване на изпълнително дело, депозирана от „Ф.И.“ ЕАД от 05.04.2016 г. ЧСИ Н.М. се е произнесъл с разпореждане от същата дата - 05.04.2016 год., като е разпоредил изпращане на ПДИ до длъжника. Липсват данни по делото същата да му е била връчена. В молбата вискателят е поискал от ЧСИ да проучи финансовото състояние на длъжника, наличието на трудови правоотношения, банкови сметки и вземания от трети лица и да наложи запови, в случай, че такива бъдат установени; поискал е ЧСИ да наложи запов на банковите сметки на длъжника в „Ю.Б.“ АД; поискал е ЧСИ да се проучи имущественото състояние на длъжника и в случай, че бъде открито недвижимо имущество, да му наложи възбрана и на осн. чл. 18 от ЗЧСИ му е възложил да извършва други действия, посочени в цитираната норма.

С разпореждането за образуване на ИД ЧСИ е насрочил опис на движимото имущество на длъжника, който е следвало да се състои на 19.07.2016 год.

С разпореждане от 21.03.2018 год. и заповно съобщение изх. № 045405/21.03.2018 год. е наложен запов върху банковите сметки на ищеца, открити в „П.Б.“ ЕАД (л. 27 и л. 31 от ИД).

С разпореждане от 02.08.2018 год. и заповно съобщение № 109443/02.08.2018 год. е наложен запов върху трудовото възнаграждение на ищеца, дължимо му от неговия работодател „И.К.“ ЕООД (л. 35 и л. 37 от ИД).

С молба вх. № 062177/29.07.2019 год., депозирана от „Ф.И.“ ЕАД, кредиторът е поискал да бъде извършена справка за наличие на трудови договори на длъжника като в случай, че такива бъдат установени е поискал да бъде наложен запов върху трудово му възнаграждение, поискал е да бъде извършен опис на движимото имущество на длъжника и да бъде наложен запов на банковите му сметки.

С разпореждания от 27.01.2020 год. ЧСИ е наложил запов на банковите сметки на длъжника в „Ю.Б.“ АД, „Т.Б.“ АД и върху трудовото възнаграждение на ищеца, дължимо му от неговия работодател „И.К.“ ЕООД (л. 41, 42, 43, 44, 45 от ИД).

С постановление от 23.11.2022 год. ЧСИ е прекратил изпълнителното производство по ИД на осн. чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, поради настъпила перемпция, като всички наложени запови са вдигнати.

С оглед така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

По допустимостта на исковата претенция:

По възражението, релевирано в отговора на исковата молба, за недопустимост на исковата молба, поради липса на правен спор, тъй като вземането на ищеца било установено по основание и размер с влязла в сила заповед за изпълнение и издаден въз основа на нея изпълнителен лист, съдът вече се е произнесъл с определение № 536/24.10.2022 год. Съгласно нормата на чл. 439 от ГПК длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, като този иск може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. В

случая, видно от изложените в исковата молба твърдения, ищецът не оспорва основанието и размера на вземането, нито обстоятелството, че срещу него в качеството му на длъжник е издадена заповед за изпълнение, влязла в законна сила и изпълнителен лист въз основа на последната. Ищецът не спори и че срещу него е образувано изпълнително дело, но релевира, че задължението му е погасено по давност, поради непредприети срещу него валидни изпълнителни действия за период от 5 години. По същество се твърдят факти, настъпили след издаването на заповедта и изпълнителния лист, поради което исковата претенция е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По основателността на исковата претенция:

Съдът е сезиран с отрицателна установителна искова претенция с пр. осн. чл. 439 от ГПК. В разпоредбата на чл. 439 ГПК е предвидено, че искът срещу изпълнението, предмет на производството, може да се основава на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е било издадено изпълнителното основание.

Т. е. при тези иски претенции не се оспорва самото изпълнително производство като такова, а неговата материална законосъобразност – изпълнителното основание, в което ищецът твърди да е настъпила промяна. В настоящия случай ищецът е навел твърдения, че вземането е погасено по давност преди образуване на ИД.

За успешното провеждане на предявения иск в тежест на ищеца е да установи наличието на предпоставките за прилагане на института на погасителната давност – датата на настъпване на изискуемостта на задълженията и изтичане на законоустановения давностен срок. В тежест на ответника е да установи предприети спрямо ищеца валидни изпълнителни действия по принудително събиране на вземането по изпълнителния титул, прекъсващи давността.

Не е спорно, че заповедта за изпълнение е влязла в законна сила и въз основа на нея е издаден процесният изпълнителен лист.

Спорен е въпросът, от кой момент започва да тече погасителната давност. Според ищеца погасителната давност е започнала да тече на датата, на която е издадена заповедта за изпълнение и е изтекла на 28.03.2016 год., преди образуване на изпълнителното дело, а според ответника погасителната давност е започнала да тече от датата на издаване на изпълнителния лист, тъй като от този момент кредиторът е имал правомощията да предприеме действия по образуване на изпълнително дело и съответно да възложи на съдебен изпълнител да извършва изпълнителни действия, с което давността се прекъсва. Според ответника, доколкото изпълнителният лист е издаден на 15.04.2011г., то погасителната давност би била настъпила на 15.04.2016г., но изпълнителното дело е образувано с молба от 05.04.2016г., т.е. преди тази дата.

Съдът, като съобрази доводите на ищеца и ответника и ангажираните доказателства счита, че възражението на ищеца, че вземането му е погасено по давност е неоснователно, като съображенията за това са следните:

Съгласно трайно установената съдебна практика **влязлата в сила заповед за**

изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение (определение № 214/15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г. на ВКС, IV ГО). Влязлата в сила заповед за изпълнение има изпълнителна сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист. Същата се приравнява на съдебно решение по смисъла на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, поради което давността е всякога петгодишна, независимо от характера на вземането, което обективира (определение № 480/27.07.2010 г. по ч. гр. д. № 221/2010 г. на ВКС, IV ГО, определение № 443/30.07.2015 г. по ч.т. д. № 1366/2015 г. на ВКС, II ТО, определение № 576 от 16.09.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4647/2015 г., IV ГО, определение № 480 от 19.07.2013 г. на ВКС по ч. гр. д. № 2566/2013 г., IV ГО).

По делото не бяха ангажирани доказателства касателно датата на влизане в сила на заповедта за изпълнение (чиято доказателствена тежест беше на ищеца, както съдът надлежно му е указал с определения си за насрочване на делото), но доколкото същата е била издадена на 28.03.2011 год., а срокът за депозиране на възражение е бил 2-седмичен от връчването ѝ, съгласно разпоредбата на чл. 414, ал. 2 от ГПК в редакцията си към 2011 год., то заповедта за изпълнение е влязла в законна сила най-рано на 11.04.2011 год. и то в случай, че заповедта е била връчена на длъжника още на датата, на която същата е била издадена. И в този случай 5-годишния давностен срок би изтекъл на 11.04.2016 год., а изпълнителното дело е било образувано на 05.04.2016 год., въз основа на молба на вискателя, съдържаща искане за налагане на валидни изпълнителни действия, годни да прекъснат давността (приложими са разясненията, дадени в ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС), поради и което възражението се явява неоснователно.

Независимо, че доводи относно изтичане на давностен срок в периода след 28.03.2016 год. до датата на депозиране на исковата молба на 25.02.2022 год. не са изложени от ищеца, само за пълнота на изложението настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи, че и за този времеви период не е изтекла 5-годишната погасителна давност за процесното вземане.

Това е така, тъй като от датата на образуване на изпълнителното дело са извършени множество валидни изпълнителни действия, годни да прекъснат давността.

Съгласно т. 10 давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на запор или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи,

книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.

По изпълнително дело № 20168410403592 на ЧСИ Н.М. с рег. № 841 в КЧСИ, район на действие Софийски градски съд давността е прекъсната още с образуването му на 05.04.2016 год., тъй като в молбата си вискателят е поискал насочване на изпълнението чрез налагане на заповор на трудово възнаграждение на длъжника, банкови сметки и вземания от трети лица, както и на възбрана върху негово недвижимо имущество. От тази дата е започнала да тече нова 5-годишна давност.

В тази връзка следва да се посочи, че се е наложила трайната съдебна практика, че всяко искане на вискателя за извършване на действие, което съставлява елемент от динамичния фактически състав на предвидения в закона способ, опровергава презумираното му бездействие – такива са исканията за налагане на заповор, възбрана, за извършване на опис и др. Всяко искане за извършване на валидно същинско изпълнително действие прекъсва преклузията, независимо дали е извършено. Това е така, тъй като когато има постъпило искане да бъде приложен определен изпълнителен способ, съдебният изпълнител е длъжен да го приложи (Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК; Решение № 257 от 30.04.2020 г. на ВКС по гр. д. № 694/2019 г., III г. о., ГК).

На 21.03.2018 год. е наложен заповор върху банковите сметки на ищеца, открити в „П.Б.“ ЕАД, с което давността отново е била прекъсната и е започнала да тече нова 5-годишна давност. От тази дата до датата на депозиране на исковата молба са минали по-малко от 5 години, т.е. давността не е изтекла.

На 02.08.2018 год. е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на ищеца, дължимо му от неговия работодател „И.К.“ ЕООД и давността отново е прекъсната.

На 27.01.2020 год. е наложен нов заповор на банковите сметки на длъжника в „Ю.Б.“ АД, „Т.Б.“ АД и върху трудовото възнаграждение на ищеца, дължимо му от неговия работодател „И.К.“ ЕООД и давността отново е прекъсната.

Всички горепосочени изпълнителни действия са предприети преди изтичане на давностния срок в рамките на валиден изпълнителен процес, поради което погасителната давност по отношение на процесното вземане не е изтекла и към настоящия момент. Предвид всичко изложено, исковата претенция се явява неоснователна и недоказана и като такава следва да бъде отхвърлена.

По разноските:

С оглед изхода на спора и на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК ответното дружество има право на разноси, но такива не следва да бъдат присъждани, доколкото липсва отправено изрично искане в тази насока.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от П. Д. П., ЕГН: *****, с пост. адрес: гр. В.П.в, общ. В.П.в, обл. Ш., ул. „К.И.М.“ № 37, ет. 3, ап. 6 отрицателен иск с пр. осн. чл. 439 от ГПК за признаване за установено по отношение на „С.Г.Г.“ ЕАД, ЕИК: 205942517, със седалище и адрес на управление: гр. С., район В., ул. „Р.П.К.“ № 4, ет. 6, представлявано по закон от Ю.Ц. – изпълнителен директор, че ищецът не дължи следните суми: 2 479,40 лева, представляваща непогасена главница по Договор за кредит, 248,27 лв. - договорна лихва за периода 26.08.2010 г. - 25.03.2011 г., 77,37 лв. - наказателна лихва за периода 07.12.2010 г. - 25.03.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението в съда - 25.03.2011 год. до окончателното изплащане на дълга, 280,25 лв. - деловодни разноски по делото, от които 56,10 лв. държавна такса и 224,15 лв. юрисконсултско възнаграждение, за които е бил издаден Изпълнителен лист на 15.04.2011 г. по ч.гр.д. № 4573/2011 г. по описа на Р.С.В. в полза на кредитора „Б.Д.С.К“ ЕАД, ЕИК: 121830616, който е цедирал вземането в полза на „О.Т.П.Ф.Б.“ ЕАД, ЕИК: 202317122, който от своя страна го е прехвърлил на „Ф.И.“ ЕАД, ЕИК: 200644029, който го е прехвърлил на „С.Г.Г.“ ЕООД, ЕИК:, преобразувано на осн. чл. 264г, ал. 1 от ТЗ в „С.Г.Г.“ ЕАД, ЕИК: 205942517.

Разноски не се присъждат.

Решението подлежи на обжалване пред Ш.ски окръжен съд, в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – В.П.в: _____